

deltaget i homoseksuelle aktiviteter med jævnaldrende eller lidt ældre drenge.

Retslægerådet udtalte herefter, at man ud fra lægelige erfaringer og undersøgelser fandt det ubetænkeligt at ligestille homoseksuelle og heteroseksuelle forhold i strafferetlig henseende.

I forbindelse med overvejelserne om at nedsætte aldersgrænsen for heteroseksuelle forhold i straffelovens § 222, stk. 1, til 14 år, anmodede justitsministeriet i efteråret 1972 retslægerådet om at oplyse, om rådet fortsat ville finde det ubetænkeligt at ligestille homoseksuelle forhold med heteroseksuelle forhold i strafferetlig henseende.

I sit svar af 11. december 1972 udtalte retslægerådet, at også drenge nu modnes tidligere, selv om de dog i almindelighed modnes lidt senere end piger, specielt på det psykiske område. Man måtte derfor se med større betænkelighed på en nedsættelse til 14 år af lavalderen for homoseksuelt end for heteroseksuelt forhold. Under hensyn til rådets tidligere udtalelse ville man dog ikke fraråde, at også aldersgrænsen i straffelovens § 225, stk. 2, blev nedsat til 14 år.

Efter de foreliggende oplysninger må man gå ud fra, at der ikke består nogen større risiko for, at homoseksuelle forhold bevirker en fiksering af en homoseksuel driftsretning hos unge mennesker. Under hensyn hertil samt til, at risikoen for, at unge mennesker gennem homoseksuelle forhold kan komme ud i sociale vanskeligheder, synes at være mindre end tidligere antaget, finder justitsministeriet det rettest, at heteroseksuelle og homoseksuelle forhold undergives samme strafferetlige behandling. Bestemmelsen i § 225, stk. 2, foreslås derfor ophævet. At homoseksuelt forhold til en person under 14 år er strafbart, følger af henvisningen i § 225, stk. 1, til § 222.

Til § 1, nr. 14.

Forslaget indebærer, at uberettigede dispositioner over købte genstand, med hensyn til hvilke sælgeren har forbeholdt sig ejendomsret, indtil købesummen er betalt, ikke som efter gældende ret kan straffes som underslæb over for sælgeren. Forholdet vil derimod efter omstændighederne kunne være omfattet af straffelovens § 279 som bedrageri over for den senere erhverver af genstanden og eventuelt tillige over for den oprindelige sælger, hvis køberen allerede ved handlens indgåelse har haft forset til at disponere i strid med ejendomsforbeholdet.

Ved forslagens udarbejdelse er det tillagt betydning, at sælgeren normalt i kraft af sit ejendomsforbehold vil kunne vindicere genstanden fra en senere erhverver.

Forslaget er i overensstemmelse med straffelovrådets indstilling. Der henvises til rådets udtalelse s. 27-28.

Arbejdsgruppen er i sin betænkning s. 53-54 gået ind for en fuldstændig afkriminalisering, således at en (afbetalings)køber ved salg af den købte ting heller ikke skal kunne straffes for bedrageri over for den senere godtroende køber, der må afgive tingen til (afbetalings)sælgeren i kraft af dennes adgang til vindikation. Det er straffelovrådets opfattelse, at man ikke generelt bør fratage de senere godtroende erhververe enhver strafferetlig beskyttelse. Justitsministeriet kan på det foreliggende grundlag tiltræde denne opfattelse.

Som anført af straffelovrådet omfatter forslaget ikke consignationsforhold, d. v. s. forhold, hvor varer leveres under ejendomsforbehold til videre salg for modtagerens regning, således at ejendomsforbeholdet bortfalder, når salg har fundet sted.

Til § 1, nr. 15.

Forslaget er i overensstemmelse med arbejdsgruppens forslag. Der henvises til arbejdsgruppens betænkning s. 46 og til de almindelige bemærkninger ovenfor under punkt 3.

Forslaget indebærer, at strafferammen også i gentagelsestilfælde er fængsel indtil 2 år, hvor den nu er fængsel indtil 3 år. Som anført under de almindelige bemærkninger er tre af straffelovrådets medlemmer gået ind for at bevare en særlig gentagelsesregel i § 285. Den væsentligste betydning af en forhøjet strafferamme i gentagelsestilfælde ligger efter disse medlemmers mening i, at en sådan ramme giver domstolene, der erfaringsmæssigt er meget tilbageholdende med at anvende lovens maksimumstraf, større mulighed for i de grovere tilfælde af gentagelse at fastsætte en efter de konkrete forhold passende straf.

Det er justitsministeriets opfattelse, at de tilfælde, hvor der er behov for en strafudmåling ud over fængsel i 2 år, i almindelighed vil kunne henføres under den skærpede bestemmelse i § 286. Det er derfor muligt, at en konsekvens af ændringen af § 285 vil blive en øget anvendelse af § 286. Som anført af straffelovrådets tre øvrige medlemmer vil dette imidlertid være en fordel, idet retten herved tvinges til i den enkelte sag at overveje, om denne sag er egnet til at føres op i en højere ramme.

Til § 1, nr. 16.

Forslaget er i overensstemmelse med arbejdsgruppens indstilling. Om forslaget og den nærmere behandling herfor henvises til arbejdsgruppens betænkning s. 45 og til de almindelige bemærkninger